

Dovolte mi dnešní reportáž začít citací z webu dua Nestíháme: "*Trocha náhody, trocha vlastní vůle, trocha známosti: nu a je to! Po několika drobných, často neplánovaných vystoupeních v tomto renomovaném vinohradském klubu přišel čas uspořádat zde plnohodnotný koncert. Spolu s výše uvedenými interprety jsme se usnesli, že uspořádáme společný trojkonzert letošních vítězů Porty Jihlava. Naším společným cílem je navrátit Portě její jméno a dát na vědomí těm, kdo o to stojí, že ne jen legendami živa je folková hudba*".

A dodejme, že diváků, kteří o to stáli, se v pátek 18. listopadu v narvané komorní Balbínově poetické hospůdce sešlo, jak kdosi podotkl, víc než v Jihlavě. Bylo-li tomu tak, nám, pamětníkům desetitisícových návštěv legendárního festivalu to připadá neuvěřitelné. Ale proč diváci jinam přijdou, proč jsou Porty dvě, proč se soutěží na oblastech stále věnují nadšenci, proč

Honza Výborný My3.AVI

foto: www.my3avi.com

každoročně stovky kapel usilují o zisk rozpadající se Porty (to platí bohužel i o soškách), proč? Ale to tady a teď řešit nebudeme. Pojdme si raději povídat o muzice, o mladých muzikantech, kteří obohacují naši folkovou muziku svým vlastním, osobitým stylem a pohledem na svět a letos si z Jihlavy trofeje odvezli. Porty byly rozděleny čtyři. Jedna putovala s Marien do Pardubic, další tři uchovávají již zmíněné tři sestavy z Prahy.

Honza Řepka, polovina dua Nestíháme, balbínovský večer uváděl a dodejme, že velmi zdatně. Ještě bez nepřítomného Petra Ovsenáka na úvod nachystal lahůdku, píseň nedávného pražského hosta Boba Dylana *Den s nocí se střídá (The Times They Are a Changin*) ve vlastním překladu. Spojil legendu se současností v písni, jejíž text bude aktuální v každé době.

Pak přenechal scénu [Barboře Koubové](#) a [Patrikovi Henelovi](#), držitelům autorské Porty za píseň *Nežárka*. Tato dvojice by hlídačům čistoty žánrů patrně způsobila šok. Šanson, poetický kabaret, melodram, milostná

a přírodní lyrika v textech i melodiích, krásný dívčí hlas s dramatickým nábojem v dokonalém souznění s klasickou kytarou. Něha a čistota, jiskra a šmrnc. Celý blok připomněl malé divadelní představení. Snad jen jedna píseň mi nesesla, byla to jakási

Stará Pivničková

, romská. Má představitost je dost bujará, ale nikolivěk taková, abych si Barboru s tou babou spojila. Ovšem, jako rozverný přídavek dobrý.

O letošním "chytáku" obou Port, kapelce [My3.avi](#), jsem vás informovala již několikrát. Mohu o nich vůbec ještě psát, aniž bych se opakovala? Jenže, byli v Balbínce? Byli. Tak tedy psát musím. Abyste si nemysleli, že je zase budu chválit. Ne! Pan Jan Výborný si zapomněl chřestítka a snažil se to dohnat krabičkou od sirek. Pche. Marně. Půjčil si tamburínu, nějakou rozšlápnutou, a vypadalo to, jako když za prezidentem planety

Jupiter

přijel děda Mráz s rolníčkami. V

Rozjedem se autem po polích

vždycky zahulákají dvě neslušná slova, taktně jsem o tom jako dáma dřív mlčela, ale dnes ne! Co naplat, že v písni, která má v sobě křídla volnosti a rozletu, jen citují běžný slovník českého řidiče! Patří slova jako vole a pi*o do folku? Mám ještě pokračovat? To, že si písničky seřadili tak, aby vystoupení gradovalo, je přece normální, ne? No, a že si diváci skandovaně vytleskali jako druhý přídavek

Oldu

? Prostě si někde přečetli, že My3.avi vyhráli Trampskou Portu

V kůži Oldřicha Nového

, tak byli zvědaví. A že divákům Honzík Špalek, Kuba Vlachynský, Klárka Housková, Honza Výborný a Jíra Horecký jako vždy pěkně poděkovali za přízeň? Bodejť by ne! Však my jsme jim taky děkovali. Pěkně. Potleskem. Nadšeně a velmi rádi.

V krátkém recitálku se představila loňská vítězka Port i Krtečka, písničkářka [Martina Trchová](#). Letos vydala CD

Čerstvě natřeno

, kde kromě její nejčastější spoluhráčky flétnistky Karolíny Skalníkové účinkuje i řada hudebních hostů. Autorka i interpretka své písničky nejčastěji odívá do tónů elektrické kytary a na scéně jí svědčí partnerství s dalším nástrojem. Do Balbínky si pozvala houslistu

Lukáše Klímu

, který sekundoval i netradiční hrou a la el.kytara či mandolína v písních vybraných z CD, ale i v novince

Jen trochu jistoty

. "

Déža ví

" hřímově přeložil Cimbura od stolu Martininým ctitelům, aby přesně porozuměli významu francouzského déja vue z písně

Odnikud nikam

Honza Řepka s Petrem Ovsenákem spolu začali kamarádit již jako prenatálkové, řečeno slovníkem písničkáře Jardy Urbánka, účinkovali na školních akademiích, vzdělávali se v liduškách, aby zde naučené prý raději zapomněli a v roce 2001

Duo Barbora Koubová - Patrik Henel

foto: <http://koubova-henel.ic.cz/>

předstoupili před diváky a porotu pražské Porty jako duo **Nestíháme**. O rok později jsem je tam viděla i já. Vzpomínám si, že tehdy příběhli na poslední chvíli a Honza vysvětloval, proč včas přijít nestihli. A hned napoprvé jsem si je v množství pražských soutěžících zapamatovala a postupně jejich písničky ukládala do počítače.

Po přestávce jsem přišla později, přesto včas. Na *Píseň o dvou tvářích*. Jako bych se ocitla v dobách dávno minulých, kdy většina z nás byla přinucena k přetvářce, jednu tvář pro doma a druhou, někdo víc, někdo míň, pro rozvinutou socialistickou společnost. Jenže, jak o tom mohou zpívat kluci, kteří tu dobu prožili v mateřské školce? "

Křivohubá upřímná, zakřiknutá troufalá, lhostejná i účastná, veselá i zoufalá, přiblblá i vědoucí, uvadlá i rozkvetlá, čitelná i matoucí dokáže být moje tvář

." Autor písně Honza Řepka mi po koncertu prozradil, že jej inspirovala kniha

Šťastný Jim

, a když jsem si pak text v klidu doma pročetla, lehce jsem se zastyděla nad svým poněkud zjednodušeným chápáním přetvářky jen v kontextu s minulou dobou. Přetvářka není vlastností doby, je to vlastnost lidí. Projev prospěchářství a nadřazenosti, slabosti i obrany, strachu i zbabělosti. A to prý dnes písničkářům chybí témata?

Na pohled se Nestíháme za těch pár let příliš nezměnili, na poslech vyspěli, dokonce je kdosi přirovnal k Simonovi a Garfunkelovi. Zní to lichotivě, ale vítězi Porty se nestávají muzikanti, kteří jsou jako někdo. Mají dobře našlápnuto a mě, ani nevím proč, napadlo, kolik takových dvojic vzniká a někdy v tom nejlepším skončí ať už řízením osudu, pro ponorku nebo individuální ambice. Moc si přeju, aby tenhle stav u Nestíháme nenastal.

V Balbínce jsme slyšeli i písně, které mají na repertoáru delší čas, no při jejich mládí tři čtyři roky, z nichž mi je nejbližší nádherná melodie s lehce depresivním textem *Málo je času*. V závěru se k Honzovi a Petrovi připojila Martina Trchová, hostili ji i na svém prvním autorském koncertu v květnu 2001, společně zazpívali píseň

Malíři

, a duo Nestíháme se s diváky rozloučilo dalším Honzovým překladem Dylana, písní

Úkryt před bouří

(

Shelter From The Storm

).

Letošní vítězové Porty ještě nepřilákají do hlediště amfiteátrů stovky či tisíce diváků, ale kluby pro pár desítek lidiček mívají plné. Pochopitelně spíš svých vrstevníků. V Balbínce nás, kteří si takzvaně víc pamatujeme, nebo bychom měli, kdyby ta, no jak se jmenuje? zkrátka, nás také bylo dost a říkali jsme si, jak těm našim bardům, kteří kdysi také na Portě zvítězili, tihle mladí pěkně dýchají na záda. A ještě se nezdýchávají. Vás bych chtěla pozvat na některý z jejich koncertů, nejlépe ještě nyní, v době adventní. Například v Praze můžete zajít 13. prosince do Čajovny pod stromem čajovým na Koubovou s Henelem a duo Nestíháme, na My3.avi 16. prosince do klubu Podsklepeno. A neříkejte, že nestíháte... :-)